

באר אברהם

להפצת אור תורתו ותולדותיו
מבארו של הצדיק המופלא פועל הישועות
הרה"ק ר' אברהם מקנעהניטש
בהרה"ק ר' יהודה צבי (השני) מסטרעטין (מנו"כ בעיר בודאפעשט)

גליון ח'
ויקרא

על פי הבאר

רבינו זי"ע נודע בימיו בהיותו עמוד צלותהון דישראל ונתפרסם ביותר בעבודת התפילה העצומה שקיבל מבית אבותיו הק' לבית סטרעטין, ממשיכיו של הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק שכונה "השרף" על שם תפילתו שהיתה כחד משרפי מעלה, שהיה תלמידו של הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע שיסד את דרך עבודת התפילה באש להבה.

כל תפילה אצל רבינו היתה בהתלהבות נוראה ובאש קודש עד שמרוב התאמצות נטפו בגדיו זיעה אף על הקרקע ואחר כל תפילה הוכרח להחליף מלבושיו. עם כל זאת התייחד רבינו בעבודתו שבניגוד לאבותיו לא היה ניכר עליו תנועות כלפי חוץ רק בלבו בערה האש. גודל התאמצותו בעבודה זו היתה עד כדי כך שאמר שזה אשר גרם את פטירתו בדמי ימיו.

אלפי לבבות ישראל התעורר ליבם בקרבם בשומעם את תפילתו בהשתפכות הנפש כמונה מעות כפי אשר תיאר הגאון ר' אליעזר מישעל אב"ד טורקא בהספרו על רבינו "דטב להון דישראל בצלותא ובעותא". לעיתים היו מאחינו בני ישראל, שהתרחקו מדרכי אבות ולא נמנו על ציבור היראים לדבר ה', שהזדמן להם לשמוע את קולו בקודש של רבינו כששפך ליבו לפני ה' בתפילה או בשירה וזמרה ואותו הקול הבעיר ניצוץ בליבם והשיבם לכור מחצבתם.

רבינו נודע בישועות שפעל ופקיע שמיה בכל הארץ שכל היוצא מפיו יתקיים. כוחו זה נודע למרחקים וכל איש צר ומצוק נסע להתברך מפי קדשו ולהיוושע בדבר ישועה ורחמים. מופתים גלויים נראו שם בברכותיו שעשו רושם ופעלו ישועות ורפואות עד אשר המון העם כינהו "בעל שם קטן". ישועות רבות היה דרכו לפעול בעוררו רחמי שמים על ידי מליצות ואמרות שפר וכיו"ב.

המשך יבוא בעז"ה

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א, ב)

איתא במדרש רבה (ב, א) זה שאמר הכתוב (ירמיה לא, יט) הבן יקר לי אפרים וגו' ועוד שם (ג) כי מדי דברי בו - א"ר יודן בשם רב אבא בר סהנא די דיבורי שנתתי בו.

ויש להבין מה עניין הפסוק לכאן ומה כוונת דרשה זו.

ונראה לי לבאר שהוקשה להם מה יועיל לאדם להביא קרבן על חטאיו ועוונותיו, הלא חטא נגד מלכו של עולם ומלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול (קידושין לב, ב) ואיך יכופר חטאו על ידי הקרבת הקרבן.

אלא שישראל בני מלכים הם (בי"מ ק"ג, ב) ונקראו בנים למקום (אבות ג, יד), ואב שמחל על כבודו כבודו מחול, ולכן מביאים את קרבנם ומתכפרים.

ועל כן הסמיק את הכתוב לכאן ואמר שישראל הם הבן יקר של אביהם שבשמים ולכן יכולים להתכפר על ידי הקרבת הקרבן. ועל זה הוקשה לו, התייחצו בזמן שבית המקדש היה קיים ויכלו להתכפר ע"י הבאת קרבן, אך עתה בעת שחרבה עירנו ושמים בית מקדשנו איזו דרך יש בידי בני ישראל להתכפר מחטאם אשר חטאו, ולזה בא המדרש לתרץ, כי מדי דברי בו - די דיבורי שנתתי בו, רצונו לומר שעדיין כוח הדיבור בידינו ועל ידי העסק בתורה הקדושה בפרשיות הקרבנות ואמירת פסוקי הקרבנות בתפילה, נחשב לנו כאילו הקרבנו קרבן ומתכפרים עוונותינו, כמאמרם ז"ל (מנחות ק"א, א) כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם.

(נד אברהם ודגל מחנה יהודה ויקרא)

אשר נשיא יחטא (ד, כב)

אמר רז"ל (הוריות י, ב) אמר רבן יוחנן בן זכאי אשרי הדור שהנשיא שלו מביא קרבן על שגגתו, והקשו המפרשים דאדרבה, אשרי הדור אשר הנשיא אינו חוטא כלל ואינו נצרך להביא קרבן על חטאתו.

ויש לבאר בהקדמת מאמרם ז"ל (ברכות לה, ב) במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. ויש להבין איך יתכן שתהיה מעלת בעלי התשובה גדולה על מעלת הצדיקים כמו שהקשו הספרים. אלא דידוע שרבינו סעדיה גאון ז"ל עשה בכל יום תשובה על יום העבר שלא עבד את השי"ת כמו שהשיגו היום, וזהו כוונתם במקום שבעלי תשובה עומדים היינו צדיקים כאלו שהם כבעלי תשובה השבים ככל יום על יום העבר שלפי השגתם החדשה לא היה יום העבר כראוי, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד צדיקים גמורים פ"י שהם בעיניהם גמורים "זיי זענען פארטיגע צדיקים", אלו אין יכולים לעמוד במחיצתם. וזהו כוונת הכתוב אשר נשיא יחטא, חטא מלי' חיסרון, היינו אשרי הדור אשר הנשיא שלו אין רואה עצמו כצדיק גמור ומושלם אלא תדיר שב על עוונותיו.

(דגל מחנה יהודה ויקרא)

מבאר הישועות

מספר מוה"ר אברהם ש. איזאק שליט"א:

ביום י"ד שבט בהאי שתא נסעתי עם קבוצת אברכים חשובים מעיה"ק ירושלים להשתטח בצוותא על קברי רבותינו במדינת אונגאריין. הגענו לעיר בודאפעשט וקדם כל נסענו אל ציון הקודש של הרה"ק מקנעהניטש זי"ע היות וכמה מבני החבורה ציפו לישועה להם או לבני משפחתם בכמה עניינים ובפרט בענייני זיווגים, ובזמן האחרון נודע כוחו של הרה"ק בזה ונתפרסם שכמה וכמה אנשים נושעו שם.

אני בעצמי רציתי להעביר שם עבור אחותי שתח' שהגיעה לפרקה זה כמה שנים ולאחריה היו כבר עוד מאחיי וכו' ואכן התפללנו והעתרנו בעדה בצוותא חדא מעומק הלב ברוב כוונה ואחד מהאברכים ערך מי שברך לזכותה בכוח הצדיק.

המשכנו בדרכנו ועוד במהלך הנסיעה כבר התקשרה אליי אחותו הגדולה של בחור מצויין אחד שכבר ניסו להציע לאחותי כמה פעמים וניסיתי לקדם השידוך אך מכל מיני סיבות לא אסתייעא מילתא והשידוך לא יצא לפועל, ולפתע עלה בדעתה לנסות שוב מצד החתן ושאני אנסה לקדם זאת מצד הכלה.

היות והיינו בטירחא דאורחא לא יכלתי לעסוק בעניין משם אך מייד כששבנו לביתנו נכנסתי לעובי הקורה והתחלנו לחז את השידוך. ב"ה כל המניעות נסתלקו וראיתי סייעתא דשמיא מרובה ממש ותוך כמה שבועות, באופן שכמעט למעלה מדרך הטבע, נסגר השידוך בכי טוב בשעטומ"צ.

הגליון יו"ל בסיוע של
מוה"ר שלמה בן מאטיל חי"ו
זכות רבינו תעמוד לו להצלחה בכל העניינים

חלק מהוצאות הגליון נתנדבו ע"י
ידידנו מוה"ר שלמה שרייבער חי"ו

הוצאות הגליון נתנדבו ע"י
ידידנו מוה"ר חזק פרגסון חי"ו
לזכות חנה בת נחמה טובה
לזיווג הגון בקרוב

באר המעשיות

"וכיפר עליו הכהן מחטאתו אשר חטא ונסלח לו" (ה, י)

הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפטא זי"ע (י"ד ה' ניסן) היה הולך ומונה באלו גלגולים כבר ירד לעולם הזה וכך אמר. בגלגול אחד היה שלמה המלך, בגלגול שני היה מפרחי כהונה, בגלגול אחר היה רבי ישמעאל כהן גדול (ולנוסח אחד רמ"ע מפאנו), פעם אחת היה נשיא ופעם אחרת ראש הגולה. אמרו עליו שבסדר עבודת יום הכיפורים תחת "וכך היה אומר" היה רגיל בפיו לומר "וכך הייתי אומר".

פעם אחת בליל שבת, ישב הצדיק בשולחנו הטהור כשסביבו מסובין חסידים ואנשי מעשה אשר באו להתחמם לאורו, לשמוע מפה קדשו את דבר ה' ולזמר שירות ותשבחות לקל עליון, כשדרכו לכבד מנעימי זמר היושבים בשולחן לתת קולם בשיר. והנה בפתע כיבד הרב הקדוש את אחד מן המסובין אשר נבוכך למאוד לבקשת רבו בהיות ולא נתברך כלל בכישרון הנגינה ולא היה קולו ערב.

האיש התנצל אשר אין הוא מוכשר לכך אך הרבי מפציר בו שוב ושוב והאיש מסרב, עד שפקד עליו הצדיק בתוקף כשהקהל כולו ממתין ולא היתה ברירה בידו והוא החל לזמר. הניגון יצא מפיו מסולף ופני האיש חפו וסיים שירתו כשהוא מבויש מאוד.

פתח הצדיק וסיפר לנוכחים: בזמן שבית המקדש היה עומד על מכוננו, שימשתי בקודש בכהונה גדולה באחד מהגלגולים שלי. באותם ימים התגורר בעיר אחת מרוחקת מירושלים יהודי אחד שהיה בטבעו מפונק ואיסטניס והתעצל לעלות לעיר הקודש ולמקדש משום טורח הדרך ודוחק ההמון. כך עברו הימים והשנים והיהודי הזקין עד שכבר ששכח כבר את מראה הבית הגדול ואת הדרך מובילה אליו.

בשבת אחת לעת זקנותו אירע המקרה והזקן נכשל במלאכה אחת מן התורה אשר על שגגתה עליו להביא קרבן, והוא נאלץ לעלות לירושלים ולבוא לבית המקדש להקריב חטאתו. יצא האיש למסעו והחל לשאול ולברר אצל עוברי האורח איה הדרך המובילה לעיר הקודש. הנשאלים כולם, מנער ועד זקן, התפלאו מאוד על שאלה כזו ואמרו לו בתמיהה, היתכן שאדם זקן כמוך אינו יודע האיך עולים לציון? ככל שהתקדם לירושלים בדרכו הארוכה גברה התמיהה מעוברי הדרך והוא התמלא בכבושה וכלימה, אך נאלץ להמשיך ולברר את הדרך שהיתה ידועה לכל דרך והוא התמלא בכבושה בלי גבול.

כשהגיע הזקן לבסוף לירושלים, החל לחקור אצל עוברי הדרך היכן יוכל לרכוש בהמה בכדי להקריבה לקרבן חטאת, ושוב התחיל פרק שלם של בזיונות כשהכל תמהים שוב באזניו כיצד יתכן שיהודי בגילו אינו יודע שקיים סמוך לשערי המקדש שוק בהמות מיוחד. וכך תמהו ולגלגו הכל בזמן שהאיש מבקש דרכו ברחובות העיר עד שהגיע לשוק כשהבושה והכלימה מכסה פניו, ושוב נאלץ להקשות ולברר לתמיהת המוכרים איזו בהמה תוכשר עבור קרבנו. כך עשה האיש את דרכו הארוכה לבית המקדש, כשבזיונות מגיעים אליו מכל עבר וליבו נשבר בקרבו, והבושה הלכה וזיככה את נשמתו וכיפרה עוד ועוד בעד חטאתו אשר חטא, ויסורי הכלימה מטהרתו יותר ויותר.

המשיך הצדיק וסיפר, אני שימשתי אז ככהן גדול בבית המקדש, וראיתי בעיניי הזכות את כל אשר נעשה עם היהודי הזה ואת כל יסורי נפשו ובושתו אשר כיפרה על מעשהו, אך עדיין היה נצרך למעט הכנעת הלב למען ימחה חטאו בשלימות, אבל הדבר לא קרה ולא זכה להיטהר לגמרי מהחטא, אולם עתה, גילה להם הצדיק מכבושנו של עולם, זה האיש שכיבדתי בזמר הוא גלגולו של אותו זקן מזמן המקדש, ובצירוף עוד קורטוב זה של בזיונות, התכפר עונו מכל וכל ולא נשאר ממנו רושם.